

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2017 r. o godz. 20:00 K. K. udał się do swojej matki L. K. zamieszkałej w N. na ul. (...) samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...). Wcześniej około godziny 19.00 zakończył spożywanie alkoholu; łącznie wypił 4 piwa marki S. o pojemności 0,5 litra każde. O godz. 20:15 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w N. na ul. (...) w N. zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...), którym kierował K. K.. Kierujący został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przeprowadzonym badaniu u K. K. stwierdzono 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (I wynik).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. – k.8, 57, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2, świadectwo wzorcowania – k.3)

Oskarżony K. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony jest osobą karaną.

K. K. był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 09 stycznia 2009 r. w sprawie X K 1545/08 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 50 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz (...) Komitetu (...) w W..

(dowód: dane o podejrzanym – k.13, dane o karalności – k.12-16, odpis wyroku – k. 39-40)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych w sprawie dowodów, tak sprawstwo oskarżonego, jak i jego wina wątpliwości Sądu nie budzą.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił w pełnym zakresie wyjaśnienia oskarżonego K. K.. Oskarżony słuchany dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do postawionego mu zarzutu. Oświadczenia oskarżonego należy uznać za przekonujące i wiarygodne. K. K. złożył lakoniczne wyjaśnienia, w których przedstawił okoliczności popełnienia zarzucanego przestępstwa, swe motywy i pobudki. Treść wyjaśnień oskarżonego znajduje stosowne odzwierciedlenie w zebranych w sprawie dowodach, tj. protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz z świadectwem wzorcowania. Brak jest zatem okoliczności, które poddałyby w wątpliwość treść wyjaśnień oskarżonego.

Sąd uwzględnił również dowody w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania, danych o karalności, odpisów wyroków, pism Sądu Rejonowego w Elblągu VII Wydziału Wykonywania Orzeczeń Sądowych z 09.05.2015 r. i 24.05.2018 r., pisma (...) Komitetu (...). Dowody te stanowią materiał uzupełniający. Dokumenty te sporządzone zostały przez osoby uprawnione do tego. Brak w sprawie również innych dokumentów, które mogłyby podważać ich prawdziwość. Ich treść nie była również kwestionowana przez oskarżonego.

Mając na względzie poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne i całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd uznał, że okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości kierował pojazdem mechanicznym – samochodem marki M. (...) o nr rej. (...). Zgodnie zaś z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonego badanie na zawartość alkoholu

w wydychanym powietrzu wykazało 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony K. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego oskarżony zdecydował się na prowadzenie samochodu.

Prokurator Rejonowy w Malborku oskarżył K. K. o te, że: w dniu 15 sierpnia 2017 roku w miejscowości N. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości posiadając 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości sygn. akt II K 497/10, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk.

Z posiadanych przez Sąd danych o karalności wynika, że w stosunku do oskarżonego zapadły dwa wyroki skazujące: jeden to wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 09 stycznia 2009 r. w sprawie X K 1545/08, a drugi to wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie II K 1497/10. Na mocy pierwszego z ww. orzeczeń K. K. został skazany za popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk na karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Ponadto wobec oskarżonego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22.11.2008 r. do 09.01.2009 r., oraz świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz (...) Komitetu (...) w W.. Wyrok ten uprawomocnił się 24 stycznia 2009 r. Orzeczona wyrokiem w sprawie X K 1545/08 kara grzywny została przez oskarżonego uiszczona w dniu 27.12.2010 r., a środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wykonany z dniem 22.11.2011 r. – licząc od dnia zatrzymania prawa jazdy. Niemniej jednak oskarżony K. K. nie uiszczył orzeczonego niniejszym wyrokiem w pkt III świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł, co wynika z informacji udzielonej przez VII Wydział Wykonywania Orzeczeń Sądowych Sądu Rejonowego w Elblągu – k.99-100. Zgodnie z art. 107 § 6 kk jeżeli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania. Powołać się w tym miejscu należy na regulację art. 103 § 2 kk, w myśl którego przedawnienie wykonania środka karnego, jakim jest świadczenie pieniężne następuje z upływem 10 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku. Zważywszy, że wyrok w sprawie X K 1545/08 uprawomocnił się dnia 24 stycznia 2009 r., a tym samym wymagany okres do zatarcia skazania upływa z dniem 24 stycznia 2019 r.

Kolejnym wyrokiem, jaki zapadł wobec oskarżonego K. K. jest wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 1497/10. Wyrokiem tym K. K. został skazany za popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. W pkt IV wyroku orzeczono wobec oskarżonego 5-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych w ruchu lądowym, a w pkt V świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Centrum (...). Wyrok ten uprawomocnił się 30 listopada 2010 r. Od tego momentu rozpoczął też swój bieg okres próby, jak również okres wykonywania orzeczonego nim środka karnego. Orzeczony ww. wyrokiem świadczenie pieniężne oskarżony K. K. uiszczył w dniu 17.01.2011 r. (pismo VII Wydziału Wykonywania Orzeczeń Sądowych Sądu Rejonowego w Elblągu – k.89).

Zgodnie z treścią art. 76 § 1 kk skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Zgodnie z art. 76 § 2 kk jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania. Zatarcie skazania na podstawie art. 76 kk następuje eo ipso z mocy samego prawa. Nie jest tu wymagana konstytutywna decyzja sądu. Po pomyślnym upływie okresu próby przyjmuje się fikcję prawną i uznaje skazanie za niebyłe. Słusznie podkreślił Sąd Najwyższy, że przepis art. 76 kk stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 108 kk, określającego ogólne terminy zatarcia skazania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sygn. akt IV KK 396/09, opubl. OSNwSK 2010/1, poz. 540).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, iż wyrok w sprawie II K 1497/10 uprawomocnił się 30.11.2010 r., tym samym okres wymagany do zatarcia skazania upływał z dniem 31 maja 2013 r. W tym czasie

też oskarżony uiszczył świadczenie pieniężne. Tym niemniej jednak wzięwszy pod uwagę, że wyrokiem tym orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat – to zgodnie z regulacją art. 76 § 2 kk – okres wymagany do zatarcia skazania upływał z dniem 30.11.2015 r.

Trzeba przy tym zauważyć, że treść przepisu art. 76 § 1 kk została zmieniona nowelą z dnia 11 marca 2016 r., która weszła w życie od dnia 15 kwietnia 2016 r. Zgodnie bowiem wprowadzonym nią przepisem § 1b art. 76 kk w wypadkach, o których mowa w art. 76 § 1 i 1a kk, przepis art. 108 kk stosuje się. Tym niemniej nowelizacja ta nie wpływa na sytuację prawną oskarżonego, gdyż do zatarcia skazania doszło jeszcze przed jej wejściem w życie, bo w dniu 30.11.2015 r. Ponadto sytuacja, której dotyczy art. 76 § 1b kk (nakazujący odpowiednie stosowanie art. 108 kk), zgodnie z wypracowanym już w doktrynie, ale też orzecznictwie, stanowiskiem, dotyczy sytuacji, kiedy to sprawca skazany uprzednio na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania popełnił przestępstwo przed pomyślnym upływem okresu próby, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Mając zatem na względzie przedstawione wyżej rozważania, z których wynika, iż skazanie w sprawie II K 1497/10 uległo zatarciu z mocy prawa, w przeciwieństwie do skazania w sprawie X K 1545/08, Sąd uznał K. K. za winnego tego, że: w dniu 15 sierpnia 2017 roku w miejscowości N. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. posiadając 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 09 stycznia 2009 r. w sprawie X K 1545/08 za czyn z art. 178a § 1 kk, tj. występku z art. 178a § 1 i 4 kk.

Oskarżonemu K. K. można przypisać winę w popełnieniu zarzucanego mu czynu.

Jak wskazuje A. Z. w Komentarzu do Części ogólnej Kodeksu karnego (K. Buchała, A. Zoll, Kodeks Karny, Część ogólna, Zakamycze 1998 r., str. 24 – 25) winą jest oceniana z punktu widzenia kryteriów społeczno – etycznych wadliwość procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa. Jednocześnie ustawodawca określa katalog przesłanek pozwalających w konkretnym przypadku na przypisanie sprawy winy. Są to: określona w art. 10 k.k. dojrzałość sprawcy, przynajmniej ograniczona poczytalność sprawcy, możliwość rozpoznania przez sprawcę bezprawności czynu oraz możliwość rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę, a także okoliczność, że wymagalność zgodnego z prawem zachowania musi zachodzić w konkretnej sytuacji.

W ocenie Sądu oskarżony ponosi winę w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw. K. K. jest osobą dojrzałą i dorosłą, dysponującą stosownym doświadczeniem życiowym. Nie zachodziły w sprawie okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał on sobie sprawy z bezprawności swojego postępowania. W rezultacie należy przyjąć, że pomimo możliwości postąpienia w sposób odpowiadający normom prawnym, oskarżony postąpił zupełnie odmiennie. Oskarżony, któremu muszą być znane zasady prawne i etyczne zabraniające prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości (choćby z racji uprzednich skazań), podjął wadliwy proces decyzyjny i w konsekwencji popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Sprawca jest osobą dojrzałą, znającą skutki wpływu alkoholu na organizm ludzki, wprawił się w stan nietrzeźwości z własnej woli oraz samodzielnie. Oskarżony miał również pełną świadomość, iż jego wystąpienie o wydanie wtórnika jest niezgodne z prawem, pomimo to mając możliwość wyboru między postępowaniem poprawnym, zgodnym z porządkiem prawnym a zachowaniem nagannym, naruszającym normy prawne, wybrał to ostatnie.